

XIX SALÓ DEL MANGA DE BARCELONA

Shintaro Kago

AUTOR DE 'REPRODUCCIÓN POR MITOSIS', 'FRACTION' I 'NOVIA ANTE LA ESTACIÓN'

Desconcert "Busco en el lector aquella sensació particular que té una mare quan el seu fill li ensenya orgullós una merda que ha recollit de terra" **Referent** "Els Monty Python em van impactar molt perquè feien de la mort un motiu d'humor"

"La meva obra és plena de merda i sang"

XAVI SERRA
BARCELONA

Famílies unides per una fistula anal, dones cargolades al terra de la cuina, vinyetes que es reproduïxen per mitosi... L'obra de Shintaro Kago, l'*enfant terrible* del manga, és un territori ple d'aberracions i patologies en què regnen la violència i l'absurd, no apte per a tots els públics. La seva imaginació radical i transgressora, enverinada d'humor, constitueix una de les revelacions més contundents del còmic contemporani.

Aquí se'l coneix com el rei de l'ero-guro, un gènere que presenta una visió grotesca de l'erotisme. ¿Se sent còmode amb l'etiqueta?

Sí, no m'importa que em vegin com el rei de l'ero-guro. Però jo penso que el tret més important del meu estil és l'humor negre.

¿S'inspira en patologies de la societat japonesa per als seus relats?

No tinc cap desig de criticar el meu país. Només vull presentar uns valors diferents dels que tenim i donar un toc humorístic a aquesta variació dels valors socials.

¿S'identifica amb figures transgressores del Japó com Takashi Miike?

És cert que els nostres estils s'assemblen, sobretot en l'aspecte visual. I com els seus films, els meus còmics són plens de merda i sang. Però tant ell com jo sempre ho tractem des d'una mirada humorística.

RETRATS A L'ESTIL 'EROGURO'
Shintaro Kago no només firmarà autògrafs al Saló del Manga: aquesta tarda i diumenge al matí farà (amb prèvia cita) retrats personalitzats a l'estil *ero-guro* a partir d'algun dels models de la imatge. EDT

Quina importància té la merda en la seva obra?

El meu ús de l'escatologia té a veure amb el meu esperit de contradicció. El que més m'atrau de la merda és que cap altre autor la fa servir. M'ha passat des de petit: llegia tot tipus de manga, però només m'interessava crear coses diferents.

Té un vessant d'experiments sobre les convencions del llenguatge del còmic. ¿És l'evolució natural del seu esperit transgressor?

Sí, així és. En el manga *mainstream*, el més important és que el lector

Japó
"No critico el meu país, només presento uns valors diferents"

s'identifiqui amb els personatges. Als meus experiments persegueixo el contrari, així que, directament, prescindixo dels personatges.

¿Fins a quin punt vol provocar amb les seves històries?

El meu principal objectiu és fer riure. Però també busco la sorpresa en el lector, i aquella sensació particular que té una mare quan el seu fill petit li ensenya, tot orgullós, una merda que ha recollit de terra.

També ven figuretes per encàrrec. Sí, són cossos mutilats, bebès que

exploten al microones, coses així. Un cop em van convidar a una exposició col·lectiva d'artistes de diferents disciplines i, com que tothom esperava que fes il·lustracions, se'm va acudir construir figuretes.

Quines són les seves influències de la cultura japonesa i l'occidental?

D'Occident m'han influenciat molt els Monty Python. Em va impactar molt que fessin de la mort un motiu d'humor. Del Japó m'encanta Yasutaka Tsutsui, l'autor de *La noia que saltava a través del temps*, sobretot en les obres d'*ero-guro*. —

ARTS ESCÈNIQUES

El Temporada Alta descobreix un teatre uruguaià bestial

L.S.

BARCELONA. El festival gironí Temporada Alta té l'habilitat de fer, pràcticament cada any, un nou descobriment llatinoamericà. Si les edicions anteriors han sigut la porta d'entrada de companyies com les de Ricardo Bartís, Javier Daulte, Daniel Veronese, Romina Paula i Claudio Tolcachir, ara li toca el torn al teatre uruguaià. Aquest cap de setmana el Pequeño Teatro de Morondanga presenta a El Canal *Bienvenido a casa*. Es tracta d'un díptic que explora la subjectivitat en la percepció de l'espectador i ho fa mostrant el mateix espectacle des

de dos punts de vista diferents. L'obra explica la trobada de quatre amics en un apartament –també es tracta de *teatre pobre*, seguint el model de l'escena argentina que combina l'austeritat de recursos amb un exuberant talent artístic– en el qual pretenen cometre un acte terrible. Allà és on arriba l'home elefant, una bèstia rebutjada per tots malgrat la seva bellesa interior, que fa replantejar als amics els significats de lletgesa o misèria. L'obra transcorre en dos dies, els mateixos que dedica l'espectador a la funció –que a Salt es pot veure avui i demà o bé dissabte en sessió doble–. Amb aquesta fractura dramàtica es vol posar en

El Pequeño Teatro de Morondanga es va fundar el 1991 i juga a trencar els codis teatrals. TEMPORADA ALTA

relleu la dificultat de discernir què és i què no és real, i com és de necessari obtenir diferents punts de vista per compondre una història tan pròxima a la realitat com sigui possible, objectiva. A més de regirar els codis teatrals i plantejar com es pot aconseguir l'empatia de l'espectador, *Bienvenido a casa* vol "enganyar la percepció". Dirigida per Roberto Suárez, l'obra uneix actors i espectadors en un mateix "joc" amb l'estètica dels films de David Lynch, els climes enrarits de Bergman i la fascinació pel món de la màgia: "Es tracta d'un joc d'amor, de deixar-se anar", explicava el director ahir.

Aquesta és la sisena producció de la companyia uruguaiana, una revelació en l'escena del país, "que encara viu en els anys 60 i 70", segons Suárez. L'obra ha estat premiada i ha fet un any de gira a l'Uruguai abans d'arribar a Girona. —